

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Udrag fra En Stridsmand

Citation: Skjoldborg, Johan: "En Stridsmand", i Skjoldborg, Johan: *En Stridsmand*, 1896, s. 143.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-skjold_01-shoot-idm140513901544528/facsimile.pdf (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Stridsmand

og tænkte paa Dørene, som vare lukkede for dem, og paa Natten, som forestod

Ved Midnatstid talte han i Vildelse.

»Kan du ikke høre«, tog han paa Vej, »hvor de hugger i Isen!«

»Hvad er det for Snak!«

»De hugger os fra, saa vi bliver landløse og aldrig mere kommer paa den faste Jord!«

»Saa, saa, saa!«

»Kan du ikke høre, hvor Øksen klinger?« raabte han og sprang op.

»Kan du ikke?«

»Jo, jo, men læg dig nu li'esaa stille,

Han lagde sig med et Smil, hvori Bevidstheden ligesom blinkede igennem. Men lidt efter sprang han atter op og svingede vildt med Armene.

Siden laa han og klagede sig: »Og de har bundet mig, saa jeg aldrig kan røre et Lem Og saa driver vi ud paa det fæle, sorte Vintervand Hvorfor vil du ikke løse mig?

Aa, tag dog en Kniv og skær Strikkerne over!«

Saaledes fantaserede han, til han ud paa Natten faldt i Ro.

Han vaagnede i den tidlige Morgenstund og aabnede med Møje de tunge Øjenlaage. I Lyset fra det svage Dagskær og fra en lille Lampe saa han Ane, der sad ved Sengen paa en Stol, hvor Sønnen havde overrasket hende paa hendes Post. Det blege af uredt Haar indrammede Hoved var sunket skraat ned paa hendes Bryst. Den venstre, tørre og knoklede Haand hvilede i hendes Skød, og med den højre fattede hun om Sengestokken.

Han tænkte paa, at dette flade Bryst en Gang havde været højt og rundt, og at denne graa Hud engang havde været fager. Men alligevel syntes han, at hun nu laa hans Hjerte langt nærmere end den Gang, hun, hans tro og usvigelige Kammerat

Med inderlig Kærlighed lyste hans